REDACȚIUNEA,
Administrațiunea și Tipografia
Brașov, piața mare nr. 30.
TELEFON Nr. 226.
Scrisori nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se retrimit.
Inserate
se primesc la Administrațiune Brașov și la următoarele BIROURI de ANUNȚURI:
In Viena la M. Dukes Nachf., Nux. Augenfeld & Emeric Lessner, Heinrich Schalek, A. Oppelik Nachf., Anton Oppelik. In Budapesta la A. V. Golberger, Ekstein Bernat, Iuliu Leopold (VII Erzsébet-körut).
Prețul inserțiunilor: o serie garmond pe o coloană 10 bani pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă și învoială. — RECLAME pe pagina 3-a o serie 20 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LXXI.

Telefon: Nr. 226.

GAZETA apare în fiecare zi
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 24 cor., pe șase luni 12 cor., pe trei luni 6 cor.
N-rii de Duminecă 4 cor. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 fr. pe an.
Se prenumeră la toate oficiile poștale din întru și din afară și la d-nii colectori.
Abonamentul pentru Brașov;
Administrațiunea, Piața mare târgul Inului Nr. 30, etagiu I. Pe un an 20 cor., pe șase luni 10 cor., pe trei luni 6 cor. Cu dusul acasă: Pe un an 24 cor., pe șase luni 12 cor., pe trei luni 6 cor. — Un esemplar 10 bani. — Atât abonamentele, cât și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 145 | Brașov, Joi 3 (16) Iulie | 1908.

NOU ABONAMENT
LA
„GAZETA TRANSILVANIEI“.
Cu 1 Iulie st. v. 1908
se deschide nou abonament pe cuartalul trei al anului, la care invităm pe toți amicii și sprijinitorii foiei noastre.

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria: Pe un an 24 coroane, pe șese luni 12 coroane, pe trei luni 6 coroane, pe o lună 2 coroane.

Pentru România și streinătate: Pe un an 40 franci, pe șease luni 20 franci, pe trei luni 10 franci, pe o lună fr. 3.50.

ADMINISTRAȚIUNEA.

Când să-i înțărcăm?

Unii oameni sunt de un optimism ce nu se poate desrădăcina cu nimic și prin nimic. Indată ce au prins o ideie ori un plan, care li-se pare că trebue să se realiseze într'un chip sau altul, fiindcă așa pretinde interesul cela sau celălalt, așa e bine, frumos și folositor, nu să mai pot lăsa și desbăra de ea. Cea mai periculoasă specie de optimiști sunt făcătorii de pace, cei ce vor să joace pe mijlocitorii, pe binevoitorii și îndemnătorii la înpăciuire cu orice preț. Aceștia devin de multe ori mai încăpățînați decât votri și voatrele la măritișuri.

Unul dintre oamenii aceștia este și advocatul Dr. Emil Babeș. Incurajat de contele kossuthist care l'a onorat c'o scrisoare în care i-s'a jeluit că kossuthiștii nu pot face pace cu naționalitățile din cauza agitațiunei naționalităților din dietă și cu deosebire din cauza pressei române Babeș și-a și luat o posă de mijlocitor al împăciuirei și i-a dat contelui cunoscutul răspuns, care la timpul său a fost publicat în „Tel. Rom.“ atrăgând atențiunea contelui kossuthist asupra faptului, că nemulțămirea ce domnește între naționalități, nu vine dela agitațiunea acestora, ci că pornește dela unilaterala și ne corecta și neoportuna politică de naționalitate a guvernului.

Dl Babeș s'a bucurat așa de mult asupra acestei descoperiri și asupra mijlocului eficace, ce l'a propus pentru a să putea ajunge la o împăciuire, ca adecă și unii și alții să se apropie de olaltă cu câți-va pași, încât n'a mai putut să țină secretul și a alergat să bată doba la „Telegr. Rom.“

De atunci avem pe d-l Emil Babeș ca stredel pentru toți doritorii de împăciuire din tabăra amică și adversă. Pressa maghiară, care foarte de mult a contractat obiceiul rău și periculos de a toca mereu la bureți în cestiunea naționalităților fără de nici o bunăvoință și țintă hotărâtă, numai ca să amețească și asurzească mustrările de conștiință, ce totuși le resimte din când în când, când vede că se ridică ici și colo piedeci și pericole pentru nizuințele maghiarismului violent, s'a acățat imediat de pretinsa misiune de samsar cinstit a lui Emil Babeș și a îmblătit mereu la frase nesărate și desgustătoare despre așa zisul partid moderat român, care ar fi gata să se ofere kossuthiștilor pentru a le împlini o dorință ce n'au avut'o și nu o au și pe care n'au nutrit'o nici odată cu sinceritate, ci numai au pretextat'o din când în când, când s'au văzut strâmtorați, ca la 1849 și când au vrut și voesc să ne îmbete cu apă rece, ca și în timpul de față. Așa deodată personalitatea d-lui Babeș a ajuns a figura ca centrul unei discuțiuni publice politice asupra unei teme, care atinge în mod capital interese mari de liniștire și consolidare interioară. Credem bucuros, că d-l Emil Babeș s'a simțit foarte măgulit văzând că toată lumea îl privește ca pe inițiatorul unei acțiuni de așa mare cumpănă pentru viitorul patriei Probabil, că împreună cu d-sa s'au bucurat de acest resultat și alți prietini ai d-lui Babeș, cari au luat mai serios incognitul și anonimitatea lor, de pildă singurul nostru magnat civil Dr. Iosif Gall, care de-o viață întreagă se tot trudește înzadar să închegheze un partid moderat român, care să poată face pace definitivă cu guvernul unguresc cu ajutorul legei de naționalitate și pe baza unei interpretări hermafrodite a ei.

In cele din urmă în timpul de azi când toate se usează cum n'ai crede de iute, n'a putut să dureze decât numai scurt timp și vorbăria despre împăciuire și partidul moderat, pe care mărturisim, ni s'a fost urât de mult s'o mai urmărim. Acum suntem dispenzați de aceasta, căci după ce politicianii cei mari kossuthiști au luat vacanță și s'au dus pe la ale lor, a încetat discuțiunea mai ales că s'a constatat că Babeș a făcut până acuma numai discuțiune teoretică și n'a inițiat nici o faptă concretă pentru întemeierea partidului moderat ba s'a lăpădat chiar de suspițiunea, că el ar fi admis vre-odată că esistă un asemenea partid.

Totuși ș'a gândit Dr. Emil Băgeș să se folosească de moment și de ocaziene si să se mai pună odată în evidență făcând o dare de seamă asupra patrioticelor sale stăruințe și aspirațiuni în „Pester Lloyd“, care de un timp încoace a dovedit mare toleranță și prevenire față cu proza politică a unor bărbați din sânul naționalităților, cari dovedesc o mare înclinare spre moderațiune și spre înțelegere cu cei dela putere. Dacă a scris Dr. Mihail Polit de repețite ori pentru capacitarea celor dela „P. Lloyd“ de ce să nu scrie și Dr. Emil Babeș, mai ales când e preocupat de-o cestiune așa de gravă ca aceia a împăciuirei. Dacă marele lui plan va fi desfășurat și în „Pester Lloyd“, de sigur, crede, că cauza va fi făcut un pas mai înainte.

Au scris în coloanele acestui ziar nu numai bărbați ca Polit dar și oameni mult mai sus puși, ca magnatul Dr. Iosif Gall, și totuși, deși a trecut un șir lung de ani de atunci n'a avut absolut nici un efect toată osteneala magnificenței sale cu toate că pe cât ne aducem aminte articolii săi nu erau publicați de redacțiunea dela „Pester Lloyd“ cu rezerva, că nu să poate identifica cu punctul de vedere al scriitorului, rezerva ce o face față cu expunerile fantastice ale dlui Emil Babeș.

Aceasta îi poate servi oare cum spre liniștire întrucât ea corespunde mai mult numelui și tradiției familiei sale.

E greu a sfătui în asemeni împrejurări. Nu știm până când d-l Babeș va avea credința tare, că în cele din urmă totuși se vor muia inimile șoviniste și vor face cum dorește d-l Babeș, primul pas pentru împăciuire.

Dar pentru aceasta mai avem timp. Deocamdată riscăm de a adresa d-lui Babeș o întrebare în speranță, că va sacrifica puțin timp de a se gândi serios asupra ei, după ce se ocupă atât de mult cu politica. Nu s'a gândit oare d l Dr. E. Babeș, că cauza principală pentru care Ungurii nu fac nici un pas serios pentru apropiere este, că prea am fost dotați noi Românii cu personalități de multe-ori ocupând o poziție socială frumoasă care i-a obicinuit și i-a răsfățat cu continuele lor oftări după împăciuire. Cum crede că va fi posibil Românilor vre-odată de a înțărca pe șoviniștii noștri radicali, ca să nu să mai încreadă așa tare în slăbiciunile și nemernicia noastră politică, dacă nu vor înceta odată cu desăvârșire aceste îmbulzeli de a-i omorâ cu propunerile de frățietate și de pace? Oare vor putea ajunge vre-odată Maghiarii să se gândească serios la o pace cinstită și sinceră cu Românii și cu naționalitățile, dacă nu-i vom convinge, că nemulțumirea noastră este în adevăr un pericul serios pentru ei? Fi-va cu putință a-i înțărca vr'odată cu articoli ca ai d-lui Babeș? Și până ce nu se va întâmpla aceasta poate fi speranță ca ei să facă vr'un pas spre noi?

FOILETONUL »GAZ. TRANS.«

Ordinul de a sforăi.

Tragi-comedie într'un act (familiară).

Persoanele: *Căpitan Popea.*
Cleopatra, soția sa.
Ion, ordonanță.

— *Scena se petrece vara în București.* —

(Teatrul reprezintă o odaie. Trei uși, una 'n fund, în dreapta și stânga In partea stângă un pat. In mijloc o masă și câteva scaune.)

Scena I. Cleopatra, Ion.

Cleopatra: (Ion șade pe scaun, lângă masă). Inchipuește-ți! Asta nu mi s'a mai întâmplat. Orele 6 și căpitanul n'a mai venit! Ce s'o fi făcut?

Ion: De, cucoană, să trăiți! Pustiul ăsta de oraș e cam afurisit, bată-l norocu să-l bată!

Cleopatra: Cum, mă Ioane? Ce vreai să spui?

Ion: Uite cum, cucoană! Incătrău te duci, încătrău te 'ntorci, vezi câte ceva... și de.... ochii.... cum s'ar zice, văd, inima cere!

Cleopatra: Afurisitule! Domnul Popea este om de aceia? Nemernicule! Am să te trimit la casarmă!

Ion (Schimbând vorba): Nu știu cine sună!

Cleopatra: Vezi, poate o fi d-l căpitan!

Ion: Să văd!

Scena II.

Cleopatra (singură): Cam are drept, mucosul de el! Am să fac tot ce-mi stă în putință, ca să mute pe căpitan în altă parte!

Ion (intrând c'un pachet): Cucoană, d-l căpitan, a trimis o legătură. (Aparte) Ce dracu o fi în ea?

Cleopatra: Bine!... Ia șapca, și dute la cazarmă și să vezi dacă d-l căpitan e de serviciu sau nu!

Ion (plecând): Prea bine cucoană!

Cleopatra: Ai venit? (Ioan iese.)

Scena III. Cleopatra, Popea. Pe urmă Ion.

Cleopatra (culcându-se în pat): Nenorocita de mine! Mi-am legat viața de un om, care nu este în stare să-și facă soția fericită. (Cineva bate la ușă.)

Cleopatra (în parte) Cine-o fi bătând? Să-i zic să între! Intră!

Popea (intrând); Dragă nevastă....

Cleopatra: Mai încet, cu dragă, nu mă lua numai decât cu petițiile!

Popea: Nu dragă! Dar voiam să-ți cer iertare, că n'am venit la masă până acum!

Cleopatra: Unde ai fost?

Popea: Am fost cu maiorul la Iordache și am tras un chef, pentrucă m'au pus pe tabloul de înaintare! Mă înțelegi?

Cleopatra (înfuriată): Va să zică eu sunt caraghioasa ta să te aștept până acum?

Popea: Nu te supăra. Lucrul ăsta nu se întâmplă în toate zilele. Ioane! Ioane! Hai de-mi trage cismele!

Cleopatra: Ion a plecat să te caute pe tine!

Popea: (încurcat a parte) Hoțul de Ion, cu siguranță află totul. Dar nici eu nu sunt mort.

Cleopatra (întretăindu-l): Mănânci odată, sau ce faci?

Popea: Până nu vine soldatul, nu!
(Se aud câteva bătăi în ușă).

Cleopatra: Intră!

Ioan: (deschide ușa și intră fără să observe pe căpitan) Coniță! L'am căutat la cazarmă și nu l'am găsit! D-nul căpitan Urechescu mi-a spus că s'a dus la Iordache cu...

Popea: (întrerupându-l, după-ce s'a plimbat agitat încoace și 'ncolo).. maiorul și încă câți-va ofițeri.

Ioan: Nu...

Popea: Să taci, vită cu graiu de om! Nu știai tu, că la timpul ăsta nu mai stau la cazarmă?

Ioan: Și d'aia, să trăiți, am venit la Iordache și v'am văzut...

Popea: Ți-am spus să taci! M'ai văzut cu ofițerii de cari am zis adineauoară!

Ioan: Și cu...

Popea: Și cu maioru! Și taci odată că te croesc! (în parte) Hoțu a aflat totul. Cum să mă scap de el?

Cleopatra: Mănânci dragă, sau strâng masa?

Popea: Strânge-o!

Ioan: (în parte) E sătul afurisitul. A mâncat cu cocoanele ălea...

Popea: Trage, mă, că-ți întind cojocul.

Ioan (trăgând) Să trăiți (Cleopatra iese).

Scena IV. Popea. Ioan.

Popea: (scoțând o piesă de 5 lei) Mă Ioane, o vezi?

Ioan: Nu așa bine, să trăiți, că-s cam scurt la vedere.

Popea: (punându-i-o în palmă) Acum o vezi? Ai văzut ceva la Iordache?

Ioan: Nu, să trăiți. Nu te-am văzut nici pe d-ta, nici pe cucoanele ce erau cu dumneata...

Popea: Așa te voiu...

Ioan: Să bage cineva cuțitul în cojocul meu și tot nu spun nimic.

Congresul slav din Praga. Alaltăeri s'a deschis în Praga, precum am anunțat, marele congres al popoarelor slave din Europa. Congresul a fost deschis în sala spațioasă a casei orașului. Au fost reprezentați cehii, polonii, rutenii, slovenii, croații, rușii, sârbii și bulgarii. După vorbirea de deschidere a primarului a salutat pe oaspeți Dr. *Kramarz* în limba cehă, spunând, că popoarele slave trebue să-și concentreze puterile spre a putea lucra pentru prosperarea culturală și economică, ceeace are să se întâmple pe baza de drepturi egale. Amintește în deosebi pe acei frați slavi, cari bucuros ar fi luat parte la congres, dar n'au putut. Aceștia sunt Polonii din Pozen, și Slovacii și Sârbii din Ungaria (aprobări vii), pe cari îi asigură despre simpatia și dragostea tuturor popoarelor slavice. După ce a repetat salutul în toate limbile slave, și-a încheiat vorbirea spunând, că slavii nu voiesc să nimicească state și să răstoarne tronuri, voiesc numai să lucre în comun, iar această muncă comună o necesitează acel pericol, care amenință toate popoarele slave. In numele Rușilor a vorbit contele Kraszovski și Maklatov. Primul — președintele delegației rusești — a declarat, că Rusia nu va putea fi de nimic îndemnată să pășească contra altor popoare slave. Deputatul Dumei Maklatov relevează marea însemnătate a acestui congres din punctul de vedere al istoriei culturale. Au mai vorbit, Gmovski, președintele partidului polon din Dumă, dorind apropierea ruso-polonă, apoi Gorzics în numele Sârbilor, bulgarul Boblzes; croatul Trepics-Pavicics a vorbit despre nizuințele civilizatori ale Slavilor și apărarea culturii contra barbarismului; la urmă în numele Slovenilor a vorbit Hribar, după a cărui vorbire, ședința s'a închis. La 2 oare a fost prânz comun. După amiazi congresiștii au vizitat expoziția.

Publicistul din Moscva, Zorzenko, publică în foaia »Narodni List«, că pune la dispoziție 100,000 ruble pentru înființarea unui conziliu panslav permanent. Conferința se va ocupa, probabil cu ideea unui astfel de consiliu.

Darea de seamă a deputatului Supilo. Duminecă și-a ținut în Delnicz darea de samă deputatul croat Supilo, fiind primit cu însuflețire de poporul croat. Intre altele a spus, că modificarea regulamentului camerii a făcut imposibilă orice acțiune croată. De aceea e necesar a se ocupa cu cestiunea: dacă dieta croată să mai trimită sau nu reprezentanți în dieta ungară. Aceasta se poate face cu succes, numai în cazul, când dieta croată va lua o decisiune în senzul acesta, căci în caz contrar tot mai rămâne unu-doi deputați, cari din diferite cauze, vor merge în dieta comună. Decisiunea aceasta de a nu mai trimite deputați în camera ungară — încheie Supilo — ar aduce modalități noue în aplanarea conflictului croato-maghiar, și ar putea servi spre valorarea intereselor de drept ale poporului croat.

Mișcarea tinerilor turci. Din Salonic se anunță, că Osman-Pașa comandantul corpului II de armată a primit ordin din Constantinopol ca să plece cu un tren expres la Monastir, spre a lua măsuri energice pentru reprimarea mișcărei tinerilor turci. Osman-Pașa a fost numit succesor al lui Schemzi-Pașa, care a fost asasinat zilele trecute.

Conferința grănițărească din Năsăud.

(Fine.)

Dar, să facem pe plac d-lui Dr. Scridon, să admitem chiar un lucru, d'a capo inadmisibil: că școalele acestea nu mai corespund (bag-seama, fiindcă nu să învață nemțește...), că nu sunt la nivelul recerut de împrejurări, că și-au trăit traiul, că învățătorii dela acestea școale asemenea necorespunzători și sub toată critica — ei bine, pentru Dumnezeu, chiar în acest caz are d-l Scridon si tot omul cinstit datorința a interveni cu atât mai mult ca acestea institute de învățământ să corespundă întru toate, să strălucească, să fie la nivelul recerut de împrejurări *și azi* ca »illo tempore«; învățătorii angajați la acestea să fie la culmea chemării lor, să fie cei mai apți, cei mai destoinici, cei mai vrednici. chiar cu rizicul »de a tăia în carne vie«. — dar nu e ortat a se nimici, a se omorâ institutiuni culturale și a se lăsa pe drumuri un număr însemnat de învățători, dintre cari unii își cresc, ca puțini alții, familii vrednice, cinstite, cari pot să fie podoaba și mândria neamului nostru.

Persoanele..., învățătorii, — dacă e vorba, — pot pleca..., ele pot fi înlocuite, persoanele se duc și iarăși vin, — aceasta, repet, puțin împoartă, institutiunile însă trebue să trăiască, să vietuiască și — corespunzând tuturor timpurilor și împrejurărilor, — să'și poată îndeplini cu atât mai mult sacra lor misiune față de neam.

Și acum întreb eu pe d-l Dr. Scridon, pe d-l Dr. Onișor, față de cari am avut totdeauna și am stima și respectul cuvenit: susțin eu lucruri exagerate, neraționale, imorale?

ad. 3. Dela fondul silvanal nu mai putem cere, nu e conzult a mai cere bani, atâtea sume și în atâtea rânduri am primit dela acest fond și ne putem aștepta la surprinderi neplăcute..., iar dela comune asemenea nu mai putem cere, căci sunt sărace și împovorate cu fel de fel de greutăți...

Și pe când d-l Dr. Scridon își motiva în ăst mod punctul său de vedere. referitor la cererea unui nou ajutor dela fondul silvanal din Bistrița, care e proprietatea comunelor grănițerești, care e administrat prin »comisiunea de 8«, toți români dela conducerea noastră,—pe atunci un vrednic reprezentant al comunei Monor, ce sta alături de mine, exclamă cu însuflețirea omului conștiu, în auzul tuturora: »Noi, comuna Monor am votat și vom mai vota bani pentru școala noastră scumpă..., iar un bătrân țăran, cu plete albe, pare-mi-se din Sântioana, crezând, că și eu sunt din aceia, ce vreau, cu orice preț, perirea școalei lor, agrăindu-l se adresă către mine cu cuvintele de cari vecinic îmi voiu reaminti cu durere: »D-voastră Someșenii, ar gândi omul..., că nu ne sunteți frați!..«

Dar să reviu la cestiune.

Fondul silvanal, ce dispune de sute de mii, venit anual, *care al nostru e*, care pentru catastru a votat 500.000 cor., lucru ce nu s'a mai întâmplat în toată țara, care într'un singur an a avut 45.000 deficit, pentru oieritul din Peursa, — care dă zeci de mii anual pentru personalul său număros, oare acest fond bogat, ale căruia venite, în urma căii ferate, deschise de curând pe Valea Ilvei-Mari, în scopul exploatării pădurilor de brad, de acolo, în valoare de milioane, se va duplica negreșit,—oare acest fond și comunele proprietare, dacă ar fi votat încă 10—20 000 venit anual la fondul școlar central din Năsăud, care asemenea al comunelor e, oare ar fi dat acesta faliment, ori ar fi fost doar'o crimă?

Cât de frumos și înălțător era, ce moment solemn și istoric era, dacă d-l Dr. Scridon, fiu al acestui ținut, pe care noi românii l'am pus și-l avem la cârma comitatului ca o fală și mândrie a noastră, dacă dânsul. într'un moment de improvizație, însuflețire și dragoste față de neamul nostru și instituțiunile sale culturale, ar fi susținut în memorabila conferință din 16 a lunei trecute, — la ce toată lumea era în drept să se aștepte, — tocmai contrarul, bunăoară:

Fondul de păduri, care dispune de averi colosale, de venite enorme, cari în clădiri de palate, în facerea de căi ferate a investit milioane, care a plătit facerea catastrului, ce nu ni-se competia, cu o jumătate milion, care susține personal număros, princiar plătit, care a elocat sume de zeci de mii în oierit, în văcărit »model«, care acum de curând a votat direcțiunii căii ferate someșene, pentru înlesnirea de comunicație, alte 50,000 etc. etc., va vota sunt sigur și suma bagatelă de 10—20,000 anual, fondului școlar din Năsăud, pentru scopurile culturale ale poporului din acest ținut și astfel pentru înălțarea și înflorirea patriei noastre. Iar voi, cele 44 comune fruntașe de pe celea 3 văi istorice. reprezentate la aceasta conferență, ve-ți aproba nu mă îndoesc suma de mai sus, bine-știind că pentru voi și copiii voștri dați și pentru cultura neamului nostru...

Și conferența întreagă l'ar fi aprobat, l'ar fi îmbrățișat; în ăst mod bine-merita la respectul și recunoștiința ținutului și a neamului întreg, iar posteritatea l'ar fi binecuvântat!

Putea face apel d-l protonotar — pe lângă susținerea autonomiei și caracterului intact, de azi, al școalelor, — chiar la ajutor din partea statului, ai căruia cetăteni credincioși și noi suntem, căruia și noi — ori de câteori ni-se cere, — i dăm avutul și sângele nostru și încă cu drag și din belșug.

Dar putea d-l protonotar, — deși recunosc că n'am ajuns până la acest expedient, — după exemplul dat de Beiuș și Brad în cauza școalelor lor amenințate, — putea face apel chiar la sentimentul de filantropie și marinimozitate recunoscută, la sentimentul de jertfă neasămuită a marelui public românesc, care totdeauna, — istoria ni-e martoră, — ori de câte ori a fost vorba de cauze mari de cultură, de biserica și școala sa națională, aceste bastioane puternice ale existenții și măririi unui popor, totdeauna și-a deschis punga cu drag, aducând jertfe neperitoare pe altarul culturii naționale.

Cu acestea toate era dator d-l protonotar față de sine, față de ținutul și neamul său, iar stăruințele sale în aceasta direcțiune, urmate de tot omul de bine de tot omul cinstit, ar fi fost — fie sigur — încununate de cel mai splendid succes!

Marian, vicariul de pie memorie și *Nascu* dascălul luminat și însuflețit pentr'un ideal, acea minte ageră și pătrunzătoare, acel suflet mare, — după cum atât de bine îl caracterisează d-l protonotar, — oare *Nașcu*, acel modest dar însuflețit *dascăl*, care săptămâni. luni întregi. cu merindea de acasă, a străjuit la porțile Burgului Vienei, în cauzele mari, sfinte ale fondurilor din Năsăud și a școalelor sale, visat'a oare dânsul că școala din Năsăud. acest ador scump al inimei sale, la care el a fost și elev și dascăl. să fie, nu preste mult, sacrificate și — ce coincidență dureroasă, — tocmai cu concursul și la propunerea unui fiu al satului său natal!?

Ce schimbare tristă de lucruri. Doamne, într'un interval de timp, atât de scurt!!

ad. 4. *Gimnaziul* trebue susținut cu orice preț. salarele profesorale trebue regulate, cât mai iute, și dacă e de lipsă, tăindu-se chiar în carne vie...

Gimnaziul din Năsăud, acest far luminător al neamului nostru nu are lipsă de apărarea nimănui! Acesta este odorul și fala noastră, el, acest tezaur nepretuit al neamului, trebue ferit de ori-ce atacuri, de ori-ce înrâurințe streine, o știm, existența vecinică a acestuia este și trebue să fie aranjată prin dragostea și jertfele noastre, ce le arătăm zilnic și cu ori-ce ocazie. Insă existința și susținerea acestuia — o știm și aceea — nu cere imperios, ar fi și dureros să și presupunem, nimicirea. apunerea necondiționată a celorlalte școale, susținute din fond.

Căci când școalele fundaționale, aceste stele luminătoare ale orizontului românesc vor apune de veci, oare gimnaziul, acest luceafăr strălucitor, va mai avea el forța... a-și susținea neatinsă, neumbrită splendoarea și mărirea lui de azi?

Eu tare mă 'ndoiesc!

Asupra acestor împrejurări și argumente, să gândească bine d-l Dr. Scridon și ceialalți factori conducători ai ținutului, până încă nu e târziu!

Căci nimic pe lume nu e mai disgustător și primejdios pentru interesele și viitorul unui popor, decât atunci când acesta începe a se clătina, începe a-și sdruncina încrederea și iubirea față de conducătorii săi.

Ținutul nostru, ca puține alte ținuturi se poate mândri, cu deosebire în ultimele 2—3 decenii, cu conducători vrednici, însuflețiți, gata de ori-ce jertfe pentru lege și limbă.

Dela buna lor chibzuință, pricepere și destoinicie, dela aceasta pleiadă de bărbați valoroși ai noștri, este neamul în drept a aștepta azi, mai mult ca ori când, a înscrie încă o pagină de glorie în istoria acestui ținut!

Să așteptăm dar, repet din nou, desfășurarea evenimentelor, cu liniștea, tactul și demnitatea, cerute de timp și împrejurări, să așteptăm cu încredere deplină și convocarea adunării generale extraordinare a fondurilor centrale școl. năsăudene, pentru a putea reveni.

Someșanul.

Popea: Acum du-te afară, că eu mă culc. Să mă scoli peste o oră.

Ioan: Las' pe mine domn căpitan! (iese). (Popea se culcă). Aproape îndată, căpitanul se scoală și strigă: Ioane! Mă Ioane!

Ioan: (intrând pe ușa din fund) Porunciți!

Popea: Să-mi ștergi cismele și hainele că diseară mă duc la bal. Da să nu cumva să te pue Aghiuță să spui cocoană-ti!

Ioan: Bine. Să trăiți!

Popea: Șterge-le aici. (se culcă)

Ioan: (ștergând cismele) Eu nu știu ce dragoste o mai fi și asta! Să se ducă la bal și să nu-și ia și nevasta!... Mă!... Să fie o nevastă urâtă, ași înțelege și eu. Da fiind atât de frumoasă... Adineaori.. (schimbând tonul) Să nu mă audă că m'am topit! Adineaori (înaintând pe scenă) l'am văzut la Iordache cu două!

(Popea sforăe tare.)

Ioan: Sforăe, sforăite-ar dracii să te sforăe! Toată ziua te plimbi, și mănânci la Iordache, pe când eu, săracul de mine, muncesc de mă rup, mai mor de foame.

Popea: (trezindu-se) Cât o fi ceasul?

Ioan: Nu știu, că n'am cias!

Popea: (uitându-se la ciasul din părete) Bine mă Ioane, de ce nu m'ai sculat. E trecut de un cias de când dorm!

Ioan: N'am știut, că n'am.

Popea: Cocoană-ta ce face?

Ioan: Nu e aici.

Popea: Văd eu că nu e aici. Dar unde-i?

Ioan: In odaia dumisale.

Popea: Ce face?

Ioan: Nu știu.

Popea: Du-te de vezi! (Ioan pleacă.) (Singur) Mare nătărău e și Ioan ăsta!

Ioan: (intrând) Doarme dusă.

Popea: De minune! Ioane! Astă seară, ai să joci un mare rol în viața mea. Ai să execuți...

Ioan: Care?

Popea: Ordinul de a sforăi! Eu, la 9 ciasuri, plec la bal, fără să știe cucoana. Tu te vei culca în patul meu și, toată noaptea, pân'oi veni eu, ai să sforăi! Când cocoană-ta, va veni cu limonata, ca de obiceiu, să o beai tu! Să nu te prindă, c'apoi mii de draci întră'n tine! Intelesu-m'ai?

Ioan: 'Nțeles s' trăiți!

(Căpitanul se îmbracă. Apoi zice lui Ioan:)

Căpitanul: Ioane. Eu plec! Tu culcă-te și execută ordinul, ce 'ți-l'am dat, de a sforăi! (Ese)

Ioan: (culcându-se) O să sforăi, sforăite-ar să te sforăe! (începe să sforăe)

Scena IV.

Cleopatra (intrând pe ușa din stânga cu paharul cu limonată): Oh! Săracul cum mai doarme! (în parte) Și să mai zici, că n'am noroc! Pentrucă la 9 ore, trebue să mă duc la bal. Bine că doarme, că altfel...

(Ioan sforăe mai tare. Cleopatra se duce să'i dea limonata. Ii mângâie fruntea și i-o sărută): O! Săracul! Nu-l mai deștept! Cât doarme de bine! (în parte) Dacă 'l deștept, poate nu se mai culcă curând. Și eu, ce mă fac? (se scoală, și ese).

(Cleopatra, intră iar, după câteva momente, îmbrăcată de bal).

La revedere bărbățele, la revedere! (Ese).

. . . .

Ion (sculându-se): Să fie oare adevărat?! Se uită în toate părțile. Pe urmă, intră în odaia din stânga.) (întorcându-se): Da! A plecat și ea! Uite timpul cel mai potrivit ca să mă duc și eu la Tincuța mea! Poate 'mi va fi păstrat câteva chioftele! (Ese). (Câteva momente în urmă intră iar). A! am uitat, uita-m'ar toate necazurile, să fac lampa mai mică! (O face mai mică și ese).

(Muzică la orchestră).

. . . .

(Ioan se 'ntoarce cu mutra posomorâtă). Oh! Doamne. Doamne! Tincuța nu'i acasă! M'am întors ca să nu vie Dom' căpitan. (se aude soneria).

Ioan (speriat): Dumnezeule! Cocoana sau căpitanul! Totul s'a sfârșit! se aruncă 'n pat, și 'ncepe să sforăe. Iarăși se aude soneria). Vai de mine! (Strigăte: Ioane!!). Lampa-i mică. Se dă jos și o mărește. Pe urmă se trântește din nou în pat).

Scena V. Cleopatra, Ioan. Pe urma Popea.

Cleopatra: (intrând) Măă! Da, Ioan e surd astă-seară! Nu mai aude! Las că 'i arăt eu. (Se duce în odaia din dreapta, unde își scoate pălăria). Ioane! Ioane! (vine pe scenă). Unde-o fi! (se duce la pat) Numai de nu m'ar găsi. (Se aud pași în sală, puțin în urmă, intră înăuntru Popea).

Cleopatra: (desvelind capul lui Ioan): Dumnezeule!

Popea: (surprins) Dumnezeule!

(Ioan se dă jos din pat).

Popea: Ce cauți în patul meu, măgarule?

Ioan: Pă-i Dumneavoastră, să trăiți...

Popea: Eu? Na! (Ii dă o palmă).

Ioan: Valeu! 'Mi-ați ordonat...

Popea: Eși! (Ii dă două palme).

Ioan (eșind) (pe ton plângător a parte): Oh! ce familiune!

(Cortina cade.)

G. Păcurar.

Alegerea de notar din Şinca-veche. In legătură cu cele publicate în unul din numerii trecuţi despre alegerea de notar din Şinca-veche ni se scriu următoarele: »Că între mulţii concurenţi români, a putut fi ales de notar în Şinca-veche tocmai un neromân, adecă poleacul maghiarizat Quasznoszky, meritul principal şi nedisputaver este singur tot numai al deputatului Dr. Nicolae *Şerban*, carele a fost mare şi înfocat protector al lui Quasznoszki. Hi numai înainte! Ce cere un deputat român să se facă şi i-se şi face după plac, nu poate fi rău şi nu se poate numi forţă şi nedreptate. Nu este aşa? Ba o fi, mai şti? Vezi asta înseamnă »luptă« şi »merite naţionale«!...

Discurs

rostit la încheierea anului şcolar 1907/908, în ziua de Sân-Petru (29 Iunie v. 1908). în sala festivă a gimnaziului gr.-or. român din Braşov de directorul gimnazial Virgil Oniţiu.

— Fine. —

Faptul acesta nu putem să-l perdem din vedere nici în şcoală, nici în vieaţa particulară.

In faţa spiritului răzleţ şi pizmătăreţ, care se manifestă atât de des şi atât de pe faţă între şcolari, — trebue să căutăm căile, de-a apropia pe şcolari între olaltă, de a-i face să înţeleagă din intuiţie proprie, că sunt cestiuni de interes, care nu se pot pune la cale, decât cu buna înţelegere a tuturor. Mai mult! Şcolarul trebue să se convingă el însuş, că el singur, fără de concursul prietinesc al tovarăşilor săi, nu poate ajunge la nici un rezultat şi că succesul în anumite cestiuni este al obştei de prietini, cari s'au tovărăşit cu el.

Precum toată morala nu se învaţă din carte, ci este productul miilor de factori, cari constitue istoria vieţii noastre,— a miilor de păţenii, a ciocnirii şi alipirii de alţi oameni, adecă a peripeţiilor din luptele vieţii noastre, — tot aşa şi această pagină de morală: spiritul de asociare nu se învaţă din carte tipărită, ci din cartea vieţii de toate zilele, din păţaniile şi din luptele ei.

Cartea aceasta a vieţii trebue să i se deschidă cumva şi şcolarului. Trebue să-i dăm prilej de cu vreme, ca să ajungă în situaţii, care-i arată adevărata putere ce este în lucrarea împreună a multora şi care astfel îi vor desvolta spiritul de subordinare pentru interese obşteşti şi totodată devotament pentru toţi tovarăşii săi de muncă împreunată.

Dintre toate mijloacele, prin care şcoala poate să înrâurcze în mod conştient şi cu succes vieaţa şcolarilor desvoltând în sufletul lor spiritul de asociare, — trebue relevate două, ca cele mai de căpetenie: *excursiunile şcolare* şi îndeosebi *jocurile gimnastice*.

Atât la excursiuni, cât şi la jocuri, sufletul uşurat de grijile şi temerile mai mici şi mai mari ale vieţii şcolare, este vioiu, vesel şi senin. Iar sufletul senin şi expansiv este ca o casă cu porţile deschise, gata de-a primi cu dragoste tot ce vrea să între în ea. La excursiuni şi la jocuri se dau mai lesne uitării »micile mizerii«, urâle şi răutăţile de altădată; sentimentul de solidaritate şi de alipire întreolaltă e mai puternic decât oricând.

Orice excursiune şcolară bine condusă cimentează legăturile sufleteşti între elevi şi nivelează urâle şi neînţelegerile din trecut.

Dar şi mai mult contribue la disciplinarea asociativă a şcolarilor: *jocurile gimnastice*, care fac multă plăcere tinerimii, şi care nu se pot executa decât tocmai prin tovărăşii organizate şi disciplinate.

Grupurile adversare, care participă la joc, sunt tot atâtea tovărăşii asociate, prinse în luptă prietinească între olaltă. Şi isbânda este totdeauna pe partea celor mai disciplinaţi şi mai devotaţi în munca obştească a grupului lor. Şcolarii, deprinşi a executa jocuri gimnastice în grupe, se disciplinează ei pe sine în subordinaţiune, se întăresc în altruizm şi se deprind în lucrarea devotată pentru un scop obştesc şi impersonal. Cultivarea jocurilor gimnastice va contribui neapărat la lăţirea între noi a spiritului de asociare, fără de care cultura noastră nu va fi niciodată completă şi nu va aduce nici a 10-a parte din roadele, pe care cu drept cuvânt trebue să le aşteptăm dela ea. De aceea părinţii fac un mare bine fiilor lor şi neamului, dacă sprijinesc după putinţă nizuinţele şcoalei în această direcţie. Ei să nu regrete acele câteva coroane contribuite pentru excursiunile şcolare, care se fac an de an şi să nu creadă, că atunci, când copiii lor aranjează jocuri între olaltă, pierd numai vremea, ci să fie convinşi, că ei sunt în şcoală, unde se învaţă disciplină, subordinaţiune, simţ de datorinţă şi deci spirit adevărat de asociare, fără de care, cum am zis, cultura noastră nu are rost.

Ţara, care a deschis în şcoalele sale cel mai larg teren pentru jocurile gimnastice ale tinerimii, este Englitera. Şcoala şi terenul de joc sunt în Anglia noţiuni nedespărţite. Şi nu este o simplă coincidenţă numai faptul, că acolo, unde se dă jocurilor gimnastice cel mai larg teren în educaţia tinerimei şcolare, zic, acolo să fie bunăstarea prin cultură mai mare decât ori unde. Influinţa sistemului englezesc se resimte deja şi pe continent. Şi de câtiva ani încoace ne preocupă şi pe noi, ca niciodată până acum. Dar interesul acesta trebue să-l lăţim şi să-l ţinem cald în cercul intelectualilor noştri. El trebue să pătrundă în mulţime, care trebue să înţeleagă rostul educativ al jocurilor gimnastice în şcoală. Şi dacă între oamenii noştri de bani gata, cari nu ştiu ce să facă cu prinosul lor de avere ce le-a dat Dumnezeu, s'ar găsi unul, care să înfiinţeze un fond special mare, cât se poate de mare, pentru ca din interesele lui anuale să se aranjeze în mod sistematic excursiuni şcolare şi să se încurajeze jocurile gimnastice la tinerimea noastră, — acela şi-ar câştiga un titlu de glorie în istoria culturală a neamului nostru şi a patriei noastre, o glorie, cum un om »mic de zile« nici nu-şi poate închipui.

In nădejdea, că Dumnezeu, spre binele neamului şi al ţării, ai cărei fii suntem, ni-l va da pe acest mecenat, — declar anul şcolar 1907/908 de încheiat.

STIRILE ZILEI.

— 2 Iulie v.

Archiducele Leopold Salvator la Oradea-mare. Ni se scrie dela Oradea-mare: Alteţa Sa archiducele Leopold Salvator, pentru inspecţionarea artileriei, în 11 Iulie a. c. Sâmbătă sara la 8 oare a ajuns la Oradea-mare. In 12 l. c. fiindcă recepţiunile la dorinţa dânsului au rămas, a primit în audienţă particulară în primul loc pe Preasfinţia Sa Episcopul Dr. *Demetriu Radu*, apoi pe Episcopul substitut rom. cat. Antoniu Fetser, la urmă pe Comitele suprem şi pe primarul oraşului. In 13, Luni, după amiazi la 5 oare Alteţa Sa a întors vizita Episcopului Radu. Reşedinţa nu de mult zidită din nou şi mai vârtos foyerul aceleia a făcut foarte bună impresie asupra Alteţei Sale, precum a admirat şi ţesăturile aflătoare în reşedinţă. De aci a mers însoţit de Episcopul la Biserica Catedrală, unde l'a întimpinat Capitulul în frunte cu prepozitul Dr. *Lauran*, care ţinând în mână restignirea, în care se află relicviile sfintei cruci, l'a bineventat cu o vorbire scurtă, dar potrivită în limba italiană, după care Alteţa Sa sărutând crucea, a întrat în altar, unde i-s'a arătat un potir de aur dăruit Bisericei de Majestatea Sa Maria Terezia de binecuvântată aducere aminte la 1777. La uşa Bisericii Alteţa Sa dând expresiune uimirii sale, că mulţi din cler vorbesc cu multă precizitate limba italiană, luând adio călduros dela Episcopul, între urările numărosului public adunat, s'a depărtat.

Congresul studenţilor români. Din Iaşi se anunţă, că Duminică a avut loc o întrunire studenţească la societatea studenţilor »Solidaritatea«. S'a ales următorul comitet, care să se ocupe cu organizarea congresului la care să participe studenţii din toate ţările: dnii Gh. Măcărescu, Eduard Lăzărescu, C. Manciu, Victor Stoenescu, T. Hanganu, Osvald Racoviţă, Ionescu Darzea, Vartolomeu Socol, C. Ifrim, Mateiu Iorgu şi Ioan Rang. Dintre aceştia s'a ales un comitet executiv compus din dnii Măcărescu, Lăzărescu, Manciu, Hanganu şi Racoviţă. S'a hotărît ca toţi studenţii, cari au de făcut comunicări, să le facă acestui comitet executiv. Toată corespondenţa se va trimite pe adresa societăţii »Solidaritatea«. Congresul va avea loc probabil la 5 August la Iaşi şi va dura 3 zile.

Un grav accident de automobil s'a întâmplat alaltă eri seara pe şoseaua Ploeşti-Predeal. In automobil se aflau — precum cetim în »Dimineaţa« — dnii Alois Müller, drul Müller, Drexler, mare comerciant în Braşov, Schindler, d. Louis Ressel şi şoferul Iosef. Numiţii se întorceau dintr'o excursiune pe care o făcuseră la Braşov. Automobilul era condus de însuşi d. Louis Ressel. Prin dreptul km. 8 d. Ressel, la o distanţă de 100 de metri zări înainte trei căruţe mergând în şir, una după alta. In cele două căruţe din urmă, căruţaşii se aflau în dreapta: în cea dintâi însă condusă de un copil, copilul stătea în stânga. Câte-şi trei căruţe mergeau pe stânga. Prin semnalele, pe cari le-a dat d. Ressel, a căutat să pună automobilul în contact cu căruţele şi văzând că cei doi căruţaşi din urmă au auzit semnalele şi şi-au întors capetele, a continuat, cu viteză mai mică se înţelege, să mâne automobilul. Ce s'a întâmplat însă? Copilul, care mâna căruţa dinainte şi care după cum am spus se afla în partea stângă a căruţei auzind zgomot în urmă a voit să vadă ce era şi în acelaşi timp a voit să ţină dreapta. Cum soarele bătea tocmai din direcţia în care venea automobilul, copilul cârnind căruţa spre dreapta s'a întors şi punând mâna la ochi a căutat să vadă cine venea în urmă. Tocmai în momentul acela însă automobilul trecea prin faţa căruţelor.

Copilul prin procedarea lui închizând drumul pe şosea, d. Louis Ressel ca să salveze viaţa nenorocitului a cârnit deodată automobilul spre dreapta. Un ţipăt de groază izbucni atunci din piepturile tuturor acelora cari se aflau în automobil, deoarece maşina după ce se lovi de căruţa care îi sta în cale se prăbuşi într'un şanţ. Toţi cei din automobil au fost aruncaţi şi izbiţi de un podeţ. D. Louis Ressel este grav lovit la piept şi spate, d. Drexler are piciorul drept fracturat, Schindler e lovit la cap şi dnii Alois şi dr. Müller au de asemenea contuziuni oarecum grave. Nenorocitul copil, care conducea însă căruţa, fiind izbit cu partea de dinainte a automobilului în cap, a fost aruncat din căruţă şi după câteva minute a şi încetat din viaţă.

Impăratul Wilhelm şi Ţarul. »Nowoie Vremja« anunţă că generalul Iacob a predat ţarului acum câteva zile o scrisoare autografă a împăratului Wilhelm, scrisoare căreia îi se atribue o mare însemnătate politică. Se crede, că în aceasta scrisoare se atinge şi cestiunea întâlnirei celor doi suverani în apele baltice.

Scandalul finanţiar din Budapesta. Cestiunea scandalului financiar budapestan a luat Luni dimineaţa o întorsătură senzaţională. Unul dintre bancherii vinovaţi, care a pus la cale întreaga excrocherie, Felix Weil Lorand, s'a sinucis Duminică. Weil a sosit seara dela băi, s'a dus la locuinţa sa, se încuiă în camera de bae şi deschizând robinetul dela gaz se aşeză în pat. Luni dimineaţa el fu găsit mort. Bancherul Neumann, compromis şi el în această afacere, s'a prezintat Luni dimineaţa la poliţie şi a declarat că e dispus să achite pagubele făcute de dânsul, să închidă banca şi chiar să părăsească teritorul Ungariei, numai dacă reclamanţii îşi vor retrage plângerile. Comisarul de poliţie, care fusese însărcinat cu anchetarea cazului, a refuzat să primească această propunere. In consecinţă ancheta continuă, pentru aflarea de noi probe de vinovăţie. Sinucisul Weil avea o avere de un milion de coroane. El e acela, care pusese la cale toată înşelătoria, publicând ziare şi reviste financiare, cu ajutorul cărora indusese în eroare pe comercianţii germani.

Candidat de advocat cu praxă corespunzătoare şi care vorbeşte perfect limba română şi maghiară, află imediat aplicare în cancelaria subscrisului Dr. Ioan *Valaiu* advocat O-Radna, comitatul Beszterczé-Naszód.

Varietăţi.

Dreptul de vot şi dreptul de a fi alese îl au femeile — şi ştiţi unde? Tocmai în *Noua-Zelandă*.

Acolo *femeia ia parte însemnată la viaţa publică*. S'ar zice că e bucătăria în pierdere; dar mai cu seamă lipsa servitoarelor se simte în mare măsură, iar situaţia servitoarei e cu desăvârşire alta decât la noi. Ei i se zice domnişoară, cântă la pian, îşi face vizitele obicinuite, iar Dumineca de la 2 d. a. pleacă şi nu mai vine decât seara târziu, spre a i se servi masa odată pe săptămână.

Cetăţeni şi cetăţene cu drepturi egale!

La cele mai multe hoteluri din această ţară şi mai cu samă în oraşul Welington se găseşte în fiecare odaie câte o funie cu următoarea inscripţiune: »In caz de foc legaţi funia de fereastră şi coborâţi«.

Asta, da, e foarte bună măsură pentru cea mai mare parte dintre călători, cari pot durmi liniştiţi întemeiaţi pe funia de siguranţă...

Dar ce se întâmplă oare cu acel, care vine beat la hotel sau e beţiv din obiceiu, cu vre-un desnădăjduit, cu falitul, cu acel care e urmărit pentru crimă sau furt de bani publici, cu amorezaţii incorigibili, cu cei înşelaţi de iubite, cu acei, cari au dat gata într'o zi toate moştenirile, etc. etc. Ce se întâmplă cu aceştia? In turburarea lor mai văd ei inscripţia de pe funie ori sar de-a dreptul pe fereastră, ori — mai şti? — folosesc funia altfel, mai cu samă că o odaie de hotel are de obiceiu şi săpun...

Să ferească Dumnezeu de astfel de curiosităţi!

In Europa funiile (ştreangurile) ar fi o adevărată nenorocire atât pentru călători cât şi pentru hoteluri.

*

Musset, care era aşa de mare prin talentul său puternic şi bogat, era mult iubit şi admirat de contemporani: de public ca şi de scriitori.

Era cunoscută părerea de rău a contemporanilor pentru lipsa lui de credinţă, pe care vrând să i-o redea Sully Prudhomme i-a adresat următoarea apostrofă: »Şi tu nu eşti decât un bolnav sau eu nu sunt decât un nebun«.

In versuri şi mai frumoase îi adresează un apel d-na Edmond de Pressensé, care ţinea să convertească acest suflet turmentat spre ideal.

Musset n'a răspuns nimica, dar a citat versurile poetei cu o mare emoţiune.

In nişte scrisori ale sale d-na de Pressensé zice între altele: »In sfârşit i-am scris lui Musset. I-am trimis nişte versuri cu un *Nou-Testament*. Mă rog pentru el în fie-care zi«. Iar în Iunie 1857 scria: »A murit singur fără o vorbă de mângâiere sau de speranţă... Odată a cerut să se facă rugăciuni pentru el... Pe masă avea Noul-Testament pe care i-l trimisesem şi o revistă creştină deschisă...«

*

Leon *Tolstoi*, apostolul unei vremi noui, a terminat de curând un roman, care nu se va publica, din nefericire, decât la un an după moartea autorului.

Şi-o fi încheind cu acest roman opera sa literară sau îşi simte sfârşitul, apropiindu-se?...

M.

☞ Domnii abonaţi ai „Gazetei“ cari încă nu au trimes cei 80 bani (fileri) pentru numărul jubilar, sunt rugaţi a o face fără amânare.

ULTIME ŞTIRI.

Friedrischshafen 15 Iulie. Eri la oarele 2 şi 16 minute contele Zepelin însoţit de 16 persoane a întreprins pe o vreme excelentă ascenziunea cu balonul său. Peste câteva minute balonul s'a scoborît spre yachtul regal pentru a saluta pe regele Würtembergului pe regina şi pe prinţul moştenitor al Germaniei şi s'a ridicat apoi din nou luând drumul spre Nord în spre Constanţa.

Glume.

Doctorul îşi face obicinuita vizită la spital.

— Câţi morţi pe azi? — întreabă la raport pe intendentul.

— Patru, domnule doctor.

— Par' că eu dădusem doctorii pentru cinci..

— Da, domnule doctor — dar unul n'a voit să le ia în ruptul capului.

*

— Băiete, d-l Popescu e acasă?
— Nu, domnule, a plecat de opt zile.
— Şi nu şti unde s'a dus?
— Ba da, la cimitir.

*

— Ce faci, dragă, cum îţi merge?
— Bine. Sunt acţionar!
— Unde?...
— La muntele de pietate.
— Ei, cum?
— Mi-am depus blana amanet.

Proprietar: Dr. Aurel Mureşianu.
Redactor respons.: Victor Branisce.

Publicațiune.

Duminecă în 6 (19) Iulie la 10 oare din zi se va ținea licitație publică verbală, la care se admit și oferte închise în sala de ședințe a Comitetului parochial dela Biserica Sf. Neculae din Brașov-Scheiu, pentru arândarea pe timp de șase ani a unui complex de aproximativ 28 holde teren arabil de lângă Timiș și din imediata apropiere a locului pentru esercițiile militare.

Oferte însoțite de o garanție provizorie în sumă de Cor. 85, se vor preda până în ziua de licitare la mâna d-lui econom A. Lupan sen. strada Ecaterinei Nr. 4. la care se pot citi și condițiile de licitare.

Brașov, în 23 Iunie 1908.

Comitetul parochial al Bisericei române ort răs. dela St Nicolae în Brasso (Brașov).

Dr. V. Saftu, preș. Nr. 220. I. Prișcu, secr.

Plecarea și sosirea trenurilor de stat reg. ung. în Brașov.

Valabil din 1 Maiu st. n. și până în 1 Oct. st. n. 1908.

Plecarea trenurilor din Brașov.

Dela Brașov la Budapesta:

I. Trenul mixt la óra 5·46 min. dimin.
II. Tr. accel. (peste Clușiu) la ó. 2·45 m. p. m.
III. Trenul de pers. la óra 7·30 min. séra.
IV. Tr. accel. p. Arad la orele 10·26 m. séra.

Dela Brașov la Bucurescĭ:

I. Trenul de persóne la óra 3·20 m. dim.
II. Trenul mixt la órele 12·00 m. p. m.
III. Trenul accel. la óra 2·19 min. p. m. (ce vine pe la Clușiu).
IV. Tren mixt la órele 7·47 séra.*
*) (care circulă numai la Predeal).

Dela Brașov la Kezdi-Oșorheiu Bereczk și Ciuc-Ghimes:

I. Trenul de pers. la óra 5.15 min. dim.*
II. Trenul mixt la óra 8·41 min. a. m.*
III. Trenul de per. la óra 3·05 m. p. m. (are legătură cu Ciuc-Szereda).
IV. Tren de pers. la órele 7·00 m. séra.*
(* au legătură numai la Szepszi-Szt.-György).

Dela Brașov la Zêrnescĭ (gara Bartolomeiu)

I. Trenul mixt la óra 8·40 min a. m.
II. Trenul mixt la óra 4·16 min. p. m.
III. Tren mixt la óra 9·46 séra.

Sosirea trenurilor în Brașov:

Dela Budapesta la Brașov:

I. Tren acc. p. Arad la órele 4·52 m. dim.
II. Trenul de persóne la óra 7·12 dim.
III. Tr. accel. peste Clușiŭ la ó. 2·09 m. p. m
IV. Trenul mixt la óra 8·50 min. séra.

Dela Bucurescĭ la Brașov:

I. Tren. de pers. la óra 7·28 min. dimin. (numai dela Predeal).
II. Trenul accel. la óra 2.18 min. p. m. (Are legătură cu Sibiiu și Cluj).
III. Trenul pers., la óra 4·55 m. p. m.
IV. Trenul mixt. la óra 9·18 min. séra.

Dela Bereczk-Kezdi-Oșorheiu și Ciuc-Ghimes la Brașov:

I. Trenul de persóne la óra 8·16 m. dim.* (are legătură cu Ciuc-Sereda)
II. Trenul de pers. la óra 1·59 m. p. m.*
III. Trenul mixt, la óra 6·33 m. séra.*)
IV. Tren mixt, la órele 10·08 m. séra.
(* au legătură cu Ciuc Gyimes).

Dela Zêrnescĭ la Brașov (gar. Bartolomeiu)

I. Trenul mixt la óra 7·12 min. dim.
II. Trenul mixt la óra 1·39 min. p. m.
III. Tren mixt la óra 7·07 séra.

Nota. Incepând cu 1 Iunie intră în circulațiune trenul direct Arad-Budapesta și trenul accelerat de dimineță Brașov-Budapesta.